

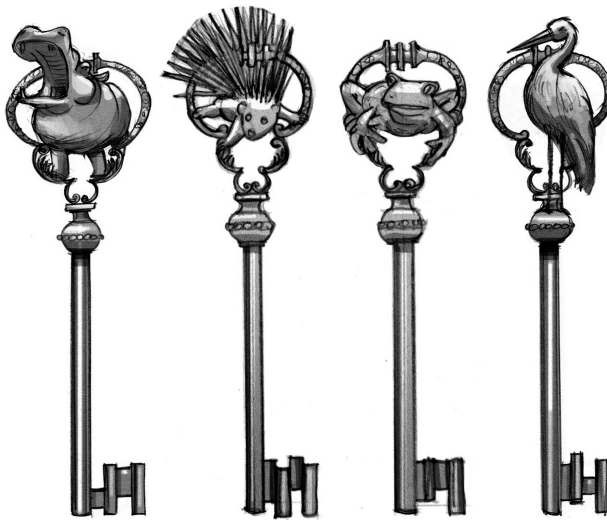
Oorspronkelijke titel: Ulysses Moore - La Porta del Tempo
Cover en illustraties: Iacopo Bruno
Graphics: Laura Zucotti
Eindredactie oorspronkelijke editie: Pierdomenico Baccalario
Vertaling: Yond Boeke en Patty Krone
Eindredactie Nederlandstalige uitgave: VCM & Zirkoon uitgevers
Begeleiding en productie: Ventuno Consulting & Management

© 2004 - Edizione Piemme Spa - Via Galeotto del Carretto, 10 - I - 15033 Casale Monferrato (AL) - Italië
www.ulyssesmoore.it

© 2006 - Baeckens Books bvba, Mechelen
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Uitgegeven in: België bij Bakermat, Mechelen – Nederland bij Fantoom (een imprint van Zirkoon uitgevers), Amsterdam
ISBN Bakermat: 90 5461 404 8
ISBN Fantoom: 90 78345 00 4
ISBN-13: 9 789078 345008
NUR 282/283
D/2006/6186/001

Ulysses Moore

Het geheim van Villa Argo

Noot voor de lezer

Het verhaal dat in dit boek verteld wordt, is werkelijk ongelooflijk en ook wij zijn nieuwsgierig hoe het afloopt. Alles begon met een e-mail die een van onze medewerkers ons stuurde vanuit Cornwall, Engeland. Lees zelf maar wat er daarna gebeurde...

De uitgever

Cornwall manuscript

Verwijderen   Beantwoorden   Allen beantwoorden   Doorsturen   Afdrukken

---

Van: Karel Vermeulen
Onderwerp: **Cornwall manuscript**
Verzonden: 20 juli 2005 3:46:01
Aan: de redactie
 ▶ 3 bijlagen, 750 kb   [Bijlagen opslaan](#)

Hallo allemaal!

Ik schrijf jullie vanuit Cove Cottage, een Bed & Breakfast in Cornwall, want ik móét jullie vertellen wat voor waanzinnige dingen me zijn overkomen.

Nadat jullie me verteld hadden over dat manuscript waar jullie zo benieuwd naar waren, ben ik meteen naar Engeland afgereisd. De enige informatie die ik over de schrijver had, was de naam van de plaats waar hij woont, Kilmore Cove, in Cornwall. Eenmaal in Londen heb ik een auto gehuurd, maar mijn reis strandde in Zennor – waar ik nu zit – omdat er nergens op de kaart ook maar een ‘Kilmore Cove’ te bekennen was. Toen heb ik dus maar het telefoonnummer gebeld dat jullie me hadden gegeven. Ik kreeg een heel aardige vrouw aan de lijn, die me vroeg in welk hotel ik zat en met wie ik afsprak dat we elkaar de volgende ochtend bij de receptie zouden treffen. Maar in plaats van de aardige Engelse vrouw, vond ik de volgende ochtend een hutkoffer (ja, echt, een HUTKOFFER), met een kort briefje erbij waarop stond:

*Geachte heer,
 Ulysses Moore heeft me gevraagd u dit materiaal te doen toekomen. Mocht het u bevallen en zou u het willen publiceren, dan hebben we slechts één verzoek: de naam Ulysses Moore moet duidelijk op het omslag leesbaar zijn en de volgorde van de manuscripten moet gehandhaafd blijven.*

*Met vriendelijke groet,
 Het Eiland van Calypso
 Goede Uit Zee Geredde Boeken*

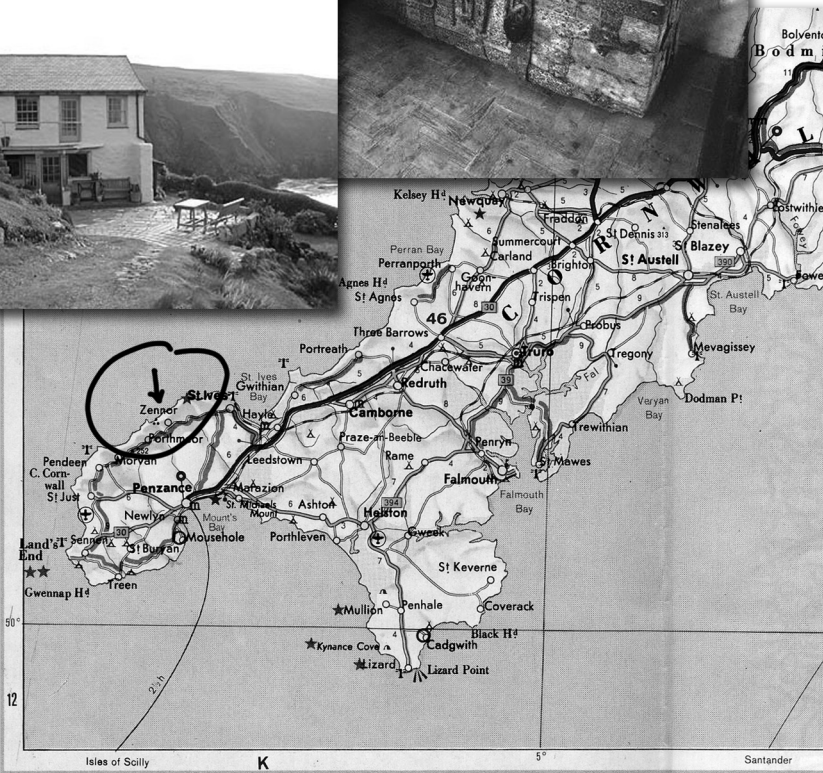
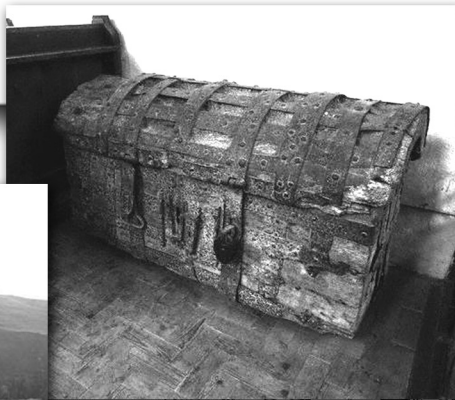
In de hutkoffer zat een enorme hoeveelheid foto's, tekeningen en kaarten, en een aantal schriften met een zwarte, door de tijd aangetaste kaft, allemaal genummerd en volgeschreven in een klein, nauwgezet handschrift... Maar wel in een volstrekt onbegrijpelijke taal!

Eerst dacht ik dat het een grap was. Maar toen ik de tekeningen, de kaarten en de foto's beter bekeek, begreep ik dat het materiaal deel uitmaakte van een uniek verhaal. Een verhaal dat de schrijver, om redenen

die me tot nu toe niet duidelijk zijn, besloot te beveiligen door het in een heel speciaal geheimschrift op te tekenen.
Zoals jullie je kunnen voorstellen, werd ik toen pas echt nieuwsgierig, en omdat ik de Bed & Breakfast toch al voor de hele week gereserveerd had, ben ik gaan proberen of ik die schriften kon vertalen.
Zoals jullie hierna kunnen lezen, geloof ik dat ik erin geslaagd ben het eerste deel te ontcijferen.

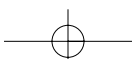
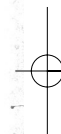
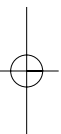
Karel

PS Als bijlage stuur ik de foto's van Cove Cottage en van de hutkoffer mee, en de kaart dan kunnen jullie zelf zien dat het een onmogelijke opgave is om Kilmore Cove te vinden: het staat er gewoon helemaal niet op!

- ULYSSES MOORE -
Het geheim van Villa Argo

*The assembly sat about ... the
himself ... the work ...
... which ...
Ulysses Moore
~ 19 ~*

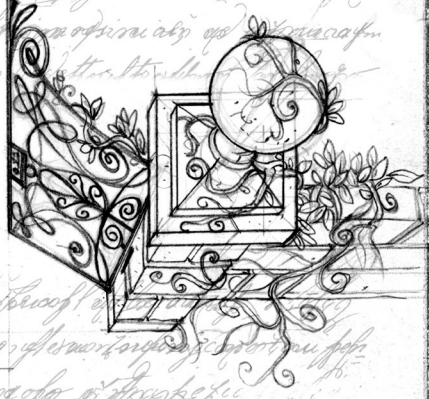
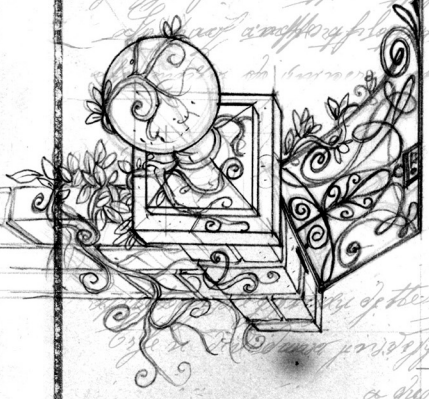

Handwritten title in cursive script, possibly reading 'Hoofdstuk I'.

Handwritten text in cursive script, partially obscured by a white rectangular box.

**Hoofdstuk I
- DE GEHAVENDE DEUR -**

Handwritten text in cursive script, continuing the narrative or description.

Handwritten text in cursive script, located below the decorative initials.

Het huis op de klif doemde plotseling op, na een bocht. Het door bomen omringde stenen torentje stak scherp af tegen het blauw van de zee.

‘Oh wat mooi!’ riep mevrouw Covenant uit zodra ze het zag.

Haar man, die achter het stuur zat, glimlachte slechts. Hij reed het smeedijzeren hek door en parkeerde de auto op de binnenplaats.

Mevrouw Covenant stapte uit. Het grind knerpte onder haar hakken en ze knipperde een paar keer, alsof ze haar ogen niet kon geloven.

Het huis lag afgelegen, hoog boven zee: je hoorde de golven tegen de rotsen slaan, je rook de bijtend zoute zeewind. Het was omgeven door het blauw van het water en van de lucht en, dichterbij, door de bomen in de tuin; in de verte, aan de voet van de klif, kon je nog net de met huizen bezaaide baai van Kilmore Cove zien liggen.

Terwijl ze roerloos en met open mond op de binnenplaats stond, kwam er een oude man op mevrouw Covenant afgelopen. Zijn gezicht was getekend door diepe rimpels, hij had een zeer verzorgde witte baard en beweeglijke, rusteloze en diepliggende ogen. Ze schrok op toen hij zich voorstelde.

‘Mijn naam is Nestor,’ zei hij. ‘Ik ben de tuinman van Villa Argo.’

Dus zo heet het, dacht ze: Villa Argo.

Ze volgde haar man en de, - zag ze nu, - mank lopende tuinman naar een tuinkamer die uitkeek op zee.

‘Weet je wel zeker dat we niet verkeerd zijn?’ vroeg mevrouw Covenant, terwijl ze met haar hand over de muren van Villa Argo streek alsof ze zich ervan wilde vergewissen dat ze echt waren.

Haar man pakte haar bij de hand en fluisterde toen: ‘Hou je vast...’

Van binnen was Villa Argo nog verbazingwekkender dan van buiten: een doolhof van kamertjes, ingericht met meubels en voorwerpen die uit alle uithoeken van de wereld afkomstig leken te zijn. Het was allemaal volmaakt: alles stond waar het staan moest. Voor het eerst in haar leven wilde mevrouw Covenant niet één meubelstuk verplaatsen.

‘Zeg me dat het waar is...’ fluisterde ze tegen haar man.

Hij kneep alleen maar even in haar hand.

Het was dus waar: ze hadden dit huis écht gekocht.

Mevrouw Covenant liep achter de mannen aan naar een klein salon met een gewelf en oude, sierlijke stenen muren. Om er binnen te komen moest je onder het boogje door. Er tegenover zag ze een tweede deur, van donker hout.

‘Dit is een van de oudste kamers...’ zei de tuinman vergenoegd. ‘Er is al meer dan duizend jaar niets aan veranderd. Toen was dit nog een middeleeuwse toren. Meneer Moore, de vorige eigenaar, heeft alleen maar de kieren in het raam gedicht, en natuurlijk elektrisch licht laten aanleggen.’ Hij wees op de laaghangende kroonluchter midden onder de boog.

‘Jason zal het geweldig vinden...’ zei meneer Covenant.

Zijn vrouw zweeg.

‘U heeft toch twee kinderen?’ vroeg de tuinman.

‘Ja, een jongen en een meisje van elf,’ antwoordde ze werktuiglijk. ‘Het is een tweeling.’

‘En ik stel me zo voor dat ze intelligent zijn, en vrolijk en levenslustig... En dat ze blij zijn dat ze zullen opgroeien op een plek die is afgesneden van de rest van de wereld, zonder supersnelle internetverbindingen...’ Mevrouw Covenant keek hem verbaasd aan.

‘Tja, dat denk ik wel,’ antwoordde ze enigszins verbouwereerd. ‘Het is misschien niet zo gepast dat ik het zelf zeg, maar ja, ze zijn erg onafhankelijk.’ Even zag ze Jason voor zich, vastgeplakt aan het computerscherm, maar toen schudde ze haar hoofd. ‘Ik denk dat ze het fantastisch zullen vinden in zo’n huis te wonen, ook zonder supersnel internet.’

‘Uitstekend, werkelijk uitstekend,’ knikte de tuinman. ‘Ik zou zeggen, als het huis mevrouw bevalt, is er niets meer dat een overeenkomst in de weg staat.’

Meneer Covenant legde zijn vrouw uit dat de vorige eigenaar, meneer Ulysses Moore, als voorwaarde had gesteld dat het huis bewoond zou worden door een jong gezin, met minstens twee kinderen.

‘Hij wilde dat het huis altijd vol leven zou zijn,’ viel de tuinman hem bij, terwijl hij hen wegleidde uit de stenen salon. ‘Hij zei altijd dat een huis zonder kinderen doods is.’

‘Daar had hij gelijk in,’ gaf mevrouw Covenant toe. Vlak voordat ze de kamer uit ging, keek ze nog eens goed naar die houten deur. Ze zag dat het hout op sommige plekken verkoold leek en dat het overal vol kerven en diepe krassen zat.

‘Wat is er met die deur gebeurd?’ vroeg ze.

Nestor bleef staan, keek naar de deur en schudde toen zijn hoofd.

‘Neem me niet kwalijk,’ bromde hij. ‘Doet u maar

alsof u die deur nooit gezien hebt. Er is van alles mee gebeurd sinds de sleutels ervan zijn kwijtgeraakt. Ziet u die vier gaten? Meneer Moore dacht dat het sleutelgaten waren. Hij heeft op alle mogelijke manieren geprobeerd hem open te krijgen, maar... tevergeefs.'

'En waar komt hij op uit?'

De tuinman haalde zijn schouders op.

'Wie zal het zeggen? Ooit leidde hij misschien naar het oude waterreservoir, maar ik geloof dat dat nu niet eens meer bestaat.'

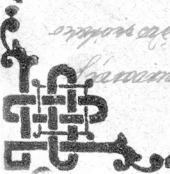
Mevrouw Covenant streek over het geblakerde en gehavende hout en onderdrukte een gevoel van angst: 'Misschien kunnen we er maar beter iets voor zetten, anders komen de kinderen nog in de verleiding om te proberen hem open te maken,' zei ze tegen haar man.

'Helemaal mee eens...' mompelde de tuinman en hinkte de kamer uit. 'Dat is het beste: uw kinderen moeten het *nooit* in hun hoofd halen de deur open te maken...'

[Faint, illegible handwritten text in the background, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

Hoofdstuk 2
- DE LUCHTSTROOM -

Onderaan de trap stond Jason roerloos te luisteren. Een vreemde luchtstroom voerde geluiden uit de verte aan. Het gekraak van meubels, het gefluit van de wind, het geluid van dierenpoten. Jason had die week al meermalen de indruk gehad dat de meubels van Villa Argo een eigen leven leidden: zodra er niemand in de kamer was, verplaatsten ze zich een millimeter. Een millimeter, meer niet, zodat het niet ontdekt werd.

Maar dit keer was het anders. Het kon geen meubelstuk zijn geweest dat zich verplaatste. En ook niet de meeuwen die op het dak waren neergestreken of de hagedissen in de klimop, of de muizen op zolder. Nee, dat kon absoluut niet.

Dit keer had hij een opmerkelijk geluid gehoord: gehaaste voetstappen, op de verdieping boven hem. Hij was blijven luisteren, en weer hadden er voetstappen geklonken.

Jason klemde huiverend zijn lippen op elkaar.

‘Je zit dus boven...’ mompelde hij tegen zijn geheimzinnige vijand, alsof er een soort kat- en muis spel tussen hen gaande was.

Hoe kon het dat niemand anders van de familie zijn bestaan had opgemerkt? Hoe kon het dat noch zijn vader, noch zijn moeder, noch zijn zusje begrepen hadden dat er nog iemand in dat enorme huis aanwezig was?

Jason had het meteen door gehad: vanaf het